

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

OLIVER HARRIS

Temné srdce Londýna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Oliver Harris
Temné srdce Londýna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Oliver Harris

TEMNÉ SRDCE
LONDÝNA

preložil Vladislav Gális

Venujem Emily

Bože, daj mi silu viesť dvojaký život.

Hugo Williams: *Modlitba*

1

LUXUSNÁ LONDÝNSKA ŠTVRŤ HAMPSTEAD LEŽALA NA OKRAJI parku Hampstead Heath ako omráčená, mercedesy a SUV stáli pod platanmi pokryté vrstvou námrazy, vo viktoriánskych domoch sa nesvietilo. Zažaté bolo len v kaviarni Starbucks, inak na uliciach vládla tma. Po ceste East Heath Road sa k oblasti South End Green hnali prvé autá s ľuďmi dochádzajúcimi do práce. Detektív Nick Belsey ich z diaľky počul. Ešte rozoznával jednotlivé autá, takže muselo byť pred siedmou. Zdola ho chladila zem. V ústach mal hlinu, cítil pach krvi a zhnitej kôry.

Belsey ležal na vyvýšenine v parku. Rástli na nej borovice, obklopovali ju cezmíny a od zvyšku sveta ju oddeľoval nízky železný plot. Nebol by to celkom absurdný úkryt, pomyslel si Belsey, keby mi šlo o to. Na mieste, kde prenocoval, mal prestreté sako. Do hornej časti trupu mu vystreľovala bolesť, ale príliš všeobecná, než aby sa dal presne určiť jej zdroj. Súvisela s krkom aj s pravým plecom. Detektív pomaly vstal. Od úst a nosa mu stúpala para. Oprášil si sako, obliekol si ho a preliezol cez plot na mokrý trávnik.

Zhora videl celý Londýn, ako sa tiahne ku kopcom Kentu a Surrey. Obloha už na okrajoch bledla. Mesto samo osebe

vyzeralo otupené ako bezdomovec – Camden a potom West End, Square Mile. Chýbali mu hodinky. Prehľadal si vrecká, našiel zakrvavený papierový obrúsok a letáčik pozývajúci na duchovné cvičenia, ale po kľúčoch, mobile či policajnom odznaku nebolo ani stopy.

Belsey sa po zalesnenom svahu dovliekol k športovému areálu, prešiel cez ihrisko a pokračoval po chodníku k jazerám. Mal premočené topánky a medzi prstami na nohách mu čvachtala chladná tekutina. Na moste vedľa jazera zastal a hľadal prvých plavcov. Zatiaľ ani nohy. Klakol si na betónový povrch mosta, zohol sa k vode a ošpliechal si tvár. Z trasúcich sa rúk mu kvapkala krv. Naklonil sa, aby na hladine uvidel svoj odraz, ale bola tam iba masť zmes svetla a tmy. Pozorovali ho dve labute. „Dobré ráno,“ povedal Belsey. Počkal, kým sa obrátia a odplávajú, potom si ponoril celú hlavu.

2

POLICAJNÉ AUTO ZOSTALO NA PARKOVISKU PRI EAST HEATH Road s rozbitým predným sklom a otvorenými dverami na strane šoféra. Stopa krvi sa tiahla po štrku k parku: bola skôr rozmazaná než rozstreknutá, stará možno tri hodiny. Súbežne s krvou viedli slabé odtlačky chodidiel. Kovová závara parkoviska ležala vykrivená na zemi. Zrážka pravdepodobne nastala len so závorou. Nebolo tu ani stopy po kolízii s iným autom, nijaké škvrny od farby či škrabance. Predné sklo sa rozprsklo smerom von, na kapotu. Belsey obišiel spfšku črepov až k zámke na volant, ktorá ležala na zemi, a zdvihol ju. Musela preletieť cez predné okno, keď zastal. Mal šťastie, že ho netrafila do hlavy. Položil zámku, pozbieral za hrst' vlhkých listov a poutieral volant, rýchlostnú páku aj kľučky na dverách.

Z parkoviska prešiel na stíchnutý okruh cesty, ktorá viedla od Downshire Hill na South End Green. Kráčal pomaly, park mal po ľavej strane a multimilionárske vily po pravej. Vládlo tu dokonalé ticho. Každý deň má svoju zlatú hodinku, pomyslel si Belsey, tak ako ju má aj vyšetrovanie vraždy: poslednú príležitosť pred tým, ako sa mesto rozhodne

vypovedať. Vyskúšal kľučky na niekoľkých vozidlách, až mu s vŕzganím vyšli v ústrety dvere jedného Vauxhallu Astra. Poobzeral sa po ulici, nasadol, otvoril priehradku a našiel tri libry v drobných. Zobral peniaze, vystúpil z auta a potichu zavrel dvere.

Vo večierke pri nemocnici si kúpil zubnú kefku, fľašu vody a vatú. Večierku vlastnili dvaja bratia zo Somálska.

„Dobré ráno, pán inšpektor. Čo sa vám stalo?“

„Nič, len som si bol zaplávať. Je to super pocit.“

„Aha.“ Hanblivo sa usmievali a ďalej nahadzovali do pokladnice sumy.

„Ale na inšpektora som to ešte nedotiahol.“

„To je v pohode, vedúci.“ Majitelia večierky mu nepozreli do očí. Jeho poranená tvár ich možno znepokojila, no nezdalo sa, že k nej majú otázky. Belsey si vzal výdavok, zhlboka sa nadýchol a prešiel po Pond Street k policajnej stanici.

Londýnska polícia väčšinou sídlila v modernistických betónových blokoch. V Hampsteade to neplatilo. Na Rosslyn Hille stále s občianskou hrdosťou žiarili červené viktoriánske tehly policajnej stanice. Nad stanicou sa rozvaľovala dedičná korpulentnosť dediny a pod kopcom sa už začínal špinavý Camden Town. Belsey si sadol na autobusovú zastávku na druhej strane ulice a pozoroval, ako zo stanice oťapene vychádzajú oneskorenci. O ôsmej sa tam nahrnuli ranné vtáčatá. Dal im päť minút, potom prešiel cez ulicu.

Chodby boli prázdne. Belsey zamieril ku skrinkám. Našiel lekárničku a vybral si paracetamol, obväz a antiseptikum. Vytiahol z koša pokazený dáždnik a vypáčil dvierka na svojej skrinke: bola tam náhradná kravata, ošúchaný výtlačok

Zlatej ratolesti, ale náhradné topánky a košeľa chýbali. Belsey sa obrátil k chodbe a zmeravel. Do jedálne pár metrov pred ním vošiel jeho šéf, detektív inšpektor Tim Gower. Belsey napočítal do päť, potichu vybehol po schodoch do prázdnej kancelárie kriminálky a posadil sa.

Nechal zhasnuté svetlá a stiahnuté žalúzie, zobral nočné hlásenie a skontroloval, či v ňom nie je. Bitka v stánku s kebabom, dve vlámania, nezvestná osoba. O Belseym ani zmienka. Pohľadal v zásuvkách odznak a preukaz a boli tam, nič netušiace: *E II R, Metropolitná polícia*; koruna na striebornej hviezde. Takže to mu zostalo.

Vyhľadal informácie o zničenom policajnom aute a zistil, že patrí policajnej stanici v Kentish Towne. Belsey zdvihol telefón.

„Tu je Nick Belsey z hampsteadskej kriminálky. Na parkovisku pri East Heath Road stojí vaše auto... Nie, stále je tam... Neviem... Vďaka.“

Belsey sa zamkol na toaletách a vyzliekol sa do pol pása. Poobzeral si tvár. Od ľavej nozdry sa mu cez pery k brade tiahol pásik zaschnutej krvi. Prešiel po ňom prstom a usúdil, že krv je len na povrchu, má len rozbitú peru, ale na to neumrie. Pravé oko mal nepríjemne oškreté a pravá líčna kosť ho bolela na dotyk, ale nebola zlomená. Na hrudi a pravom pleci sa mu začala tvoriť komplikovaná vzorka tmavých modrín. Očistil si rany a vyplul úlomky zlomeného zuba. Vyzeral nabudene, na svojich tridsaťosem rokov zároveň mlado i staro. Do nevzrušených očí detektíva sa vracalo svetlo. Belsey si vyzliekol nohavice, navlhčil im manžety a vodou si opláchol sako, aby zmyl to najhoršie z parku. Vyvesil sako, nech sa

usuší, obliekol si nohavice, potom sa vrátil do kancelárie. Nazrel kolegom pod stoly, či tam nemajú suché topánky, ale nijaké nenašiel.

Ústredňa mu pripravila zoznam odkazov – hovory z posledných hodín. Telefonovali mu ľudia, s ktorými sa nerozprával celé roky, pár vzdialených príbuzných a jeden bývalý kolega. *V noci si sa mi pokúšal dovolať...* Nepamätal si, že by niekomu volal. Do vedomia mu tlačila neurčitá hrôza.

Roztiahol žalúzie na malom okne vedľa svojho stola. Noc sa vyparila, vzduch stvrdol, riedke oblaky pripomínali kal na vode. Belsey vycítil, že dnes je výnimočný deň. Na oblohe viselo bledé zimné slnko a všetko v sebe malo akýsi jas. Muž v košeli otváral lekárňu, zametač sa s metlou posúval k stanici metra Belsize Park. Ľudia sa náhlili do práce. Belsey si zo zvyku položil otázku, či by si mal zablokovať kreditky, ale tie sa zablokovali pred pár dňami automaticky. Jeho starý život sa už nedal zachrániť. Navyše, bez kreditiek to vyzeralo, akoby nemal ani dlhy, a bez dlhov bol slobodný.

Dôležité bolo zachovať pokoj.

Belsey prihladil papier s nočným hlásením: jedna bitka, dve vlámania, jedna nezvestná osoba. V hlave sa mu rodil plán. Veliteľstvo pred polhodinou vydalo správu o nezvestnej osobe. Znamenalo to, že niekto by sa mal na vec pozrieť, hoci zmiznutie dospelých osôb nemali v náplni práce, zrejme ich zaujala len adresa: The Bishops Avenue. The Bishops Avenue bola najdrahšia ulica v ich obvode, čiže aj jedna z najdrahších na svete. Nikto tu nepredstieral, že zmiznutie bohatého človeka je rovnako naliehavé ako zmiznutie chudobného.

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

Položil seržantovi na stôl odkaz – *Výjazd: nezvestná osoba* – a prevzal kľúče od neoznačeného služobného auta. Potom zišiel dolu, skontroloval, či je v nádrži dosť benzínu, a vycúval na Downshire Hill.

3

UDRŽIAVAL SI TEMPO. OBČAS HO PREDBEHOL LAND ROVER, z okien s dymovými sklami vytŕčali ruky s cigaretami. Od najväčšieho návalu áut s rodičmi, čo vozia deti do školy, ho delila ešte polhodina a premávka bola plynulá. Belsey sa vydriapal k jazierku Whitestone Pond, obišiel prvých bežcov, historický hostinec Spaniards Inn a odbočil doľava do súkromného raja boháčov na The Bishops Avenue.

Cestu lemovali samostatné vily a každá predstavovala inú podobu solventného gýča. The Bishops Avenue bola domovom šejkov, princov a magnátov a tiahla sa naširoko celý kilometer od parku Hampstead Heath k ponurému úseku cesty A1 a cez hlavnú cestu do East Finchley. Bol to svet sám osebe, nepreniknuteľný a povznesený nad zvyšok mesta. Na príjazdovej ceste k domu číslo 37 stála žena, na ružovej uniforme upratovačky mala čiernu vetrovku. Bola to bledá blondína a rýchlo ťahala z cigarety. Za ňou sa týčil nevkusne okázalý dom. Mal tri podlažia, nové červené tehly, biele okenice a medzi dvoma bielymi stĺpmi čierne lakované dvere. Prednú záhradu strážili maličké stromčeky v črepníkoch. V strede polkruhovej príjazdovej cesty čnel biely stĺp bez vlajky, dozadu sa tiahol ružový štrk.

Žena pozrela na jeho zranenia, potom na policajný odznak a zareagovala na to druhé.

„Ničoho som sa nedotkla.“ Hovorila s poľským prízvukom a z kútika úst jej vychádzal pásik dymu.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa Belsey.

„Kristina.“

„Upratujete pre nezvestného?“

„Áno.“

Prešiel okolo nej ku schodom. „Je niekto vnútri?“

„Nie.“

Belsey pozrel na okná so zavretými okenicami. Vyšiel po štyroch hladkých kamenných schodoch k dverám, ale upratovačka zostala dolu.

„Býval sám?“

„Áno.“

„Sú všetky alarmy vypnuté?“

„Áno.“

„Kedy ste ho videli naposledy?“ spýtal sa Belsey.

„Nikdy som ho nevidela.“

„Nikdy ste ho nevideli?“

„Nie.“

„Ako viete, že je nezvestný?“

„Je tam list.“

Belsey otvoril dvere. Vchádzalo sa cez ne do haly veľkosti menšieho kostola, komplet aj s mramorovou dlážkou a svietnikom. Vzadu sa dve točité schodiská s červeným kobercom rozdeľovali okolo vysokej fontány bez vody. Belsey vošiel dnu. V ozdobne zarámovaných zrkadlách sa zjavila jeho dochrámaná podoba. Po červených schodoch vystúpil

na poschodie a skontroloval tri spálne s bielymi kobercami a porozhadzovanými vankúšmi aj kúpeľňu s kamennými umývadlami, s vírivkou a mištičkami na mydlá, ktoré pripomínali zlaté lastúry. Našiel tekuté mydlo na tvár z japonských chalúh a zrolované osušky zviazané striebornou stužkou. Nenašiel samovraha. Väčšinu samovrahov, čo sa odpravili doma, ste mohli nájsť v kúpeľni, niekedy v spálni. Tento doma nebol. Len jedna spáľňa vyzerala nedávno používaná, posteľná bielizeň bola pokrčená. Belsey pootváral skrinky, až napokon našiel mokašiny z hadej kože. Vyzul si vlhké topánky a obul si mokašiny. Boli mu voľné, ale veľmi pohodlné. Na nočnom stolíku ležala peňaženka plná kreditiek na meno A. Devereux. Hotovosť tam nebola. Skontroloval zásuvku na nočnom stolíku, ale objavil len manžetové gombíky a igelitku z obchodného domu Harrods. Staré topánky vložil do nej a odniesol ich na prízemie.

V chladničke v hlavnej kuchyni bol zabudovaný televízor a rádio. Bol tam aj displej, na ktorom sa zobrazovalo, ktorým potravinám vyprší záručná lehota. Momentálne tam bolo napísané „kuracina“, hoci Belsey vnútri nevidel nijaké kura. Našiel neotvorenú fľašu šampanského, celozrnný chlieb, syr, poháre s olivami a lekvárom, polotučné mlieko a polovicu gulášu do mikrovlnky. Mlieko voňalo čerstvo. V mrazničke bolo vrecko garnátov a fľaša vodky. Kávu nenašiel. Vedľa stojana s fľašami vína bol antikorový hriankovač. Vložil doň dva krajce chleba a do kanvice nabral vodu.

Kým zovrela, Belsey sa prechádzal po hale na prízemí a obdivoval nové knihy v regáloch a moderné obrazy na stenách. Rámy boli kvetované a zlaté, obrazy boli akty alebo

abstraktné. Cez jedáleň so sklenými svietnikmi a závesmi až po zem prešiel do pracovne vykladanej dubovým drevom a s biliardovým stolom na perzskom koberci. Na biliardovom plátne ležal list na rozlúčku, napísaný čiernym atramentom na hlavičkovom papieri.

Prepáčte. Dlhو som si myslel, že môžem takto žiť ďalej, ale už sa to nedá. Celý rok mám pocit, akoby mi zapadlo slnko. Prosím, verte, že viem, čo robím, a je to takto najlepšie. Usiloval som sa dať do poriadku všetky papiere, aby som Vám nespôsobil ďalšie starosti.

Alex Devereux

Aké zdvorilé, pomyslel si Belsey. Adresát chýbal. Možno bol list určený zamestnancom. Kto už podpisuje list na rozlúčku celým menom? Papier bol ťažký, s vodotlačou. Bola na ňom adresa z The Bishops Avenue a motto: „Nádej nezomiera.“ Belsey porovnal Devereuxovo písmo s papiermi v stole – zhodovalo sa. Overil si teplotu kohútikov v kúpeľni a skontroloval zámky na oknách. Na najvyššom poschodí sa otvorili jedny dvere, keď Belsey potiahol za závoru. Viedli na strechu. Belsey vyšiel von a prekvapene vydýchol. V rannom vánku sa čeril nekonečný bazén, obklopený ležadlami. Neplávala v ňom mŕtvoľa. Dolu pod mriežkovanými panelmi videl trávnik a tenisový kurt, okraje pozemku, ihriská a potom samotný park Hampstead Heath s konármi čnejúcimi k oblohe.

Vrátil sa do hlavnej obývačky a chvíľu experimentoval s ovládačom plazmovej obrazovky nad mramorovým kozubom.

Natrel si hrianku, a kým ju jedol, ešte raz si prečítal list. Potom vyšiel von a vhodil svoje zničené topánky do kufra neoznačeného auta. Kristina sedela na múriku.

„Všimli ste si, že by mal pán Devereux problémy?“ spýtal sa jej Belsey.

„Nie.“

„Ako dlho preňho pracujete?“

„Dva mesiace.“

„Nevšimli ste si dnes v dome niečo zvláštne?“

„Nie.“

„Nechýbali nejaké vozidlá?“

„Neviem.“

„V akej oblasti pôsobil?“

„Bol podnikateľ.“

„Vážne?“

Belsey zašiel za dom do záhrady. Trávnik pokrývala námraza. Boli tam upravené chodníky, nábytok z tepaného železa, neodmysliteľné kamery a ostnatý drôt. Nik vám nebude nahovárať, že keď sa zabije boháč, je to rovnaké, ako keď sa zabije chudobný, ale nik si zároveň nemyslí, že by to spravil z iných dôvodov.

Upratovačka mu vážne, až obradne odovzdala kľúče od domu. Možno to tak robia tam, odkiaľ pochádza, pomyslel si Belsey. Možno to vidia stále.

„Nechcete zísť na pohárik?“ spýtal sa Belsey.

„Nie,“ odvetila.

4

BELSEY PRECHÁDZAL OKOLO PARKOVISKA NA EAST HEATH Road. Policajné auto medzitým odtiahli. Všetko upratali, dokonca aj rozbité sklo.

Lámal si hlavu, ktoré bezpečnostné kamery ho včera zachytili, ktoré zaznamenali šoférovu tvár. Zaparkoval na Highgate Road a chvíľu sedel v aute. Potom vystúpil a prešiel k ošumelým prevádzkam na Kentish Town Road.

Čo to urobil?

Vošiel do Občianskej poradne a zobral si leták s názvom *Ako zvládnuť bankrot*. Potom vošiel do stávkovej kancelárie. V rohu bol automat na teplé nápoje a občerstvenie. Zostali mu mince akurát na kávu. Belsey si sadol dozadu. Prehltol štyri paracetamoly. Prečítal si leták – *Urobte si zoznam každodenných výdavkov. Buďte úprimný* –, potom ho obrátil lícom dolu.

Minulá noc znamenala v jeho živote predel. To Belsey vycítil. Bola to hranica, za ktorou sa mal prestať šíriť požiar. V duchu sa vracal naspäť od nabúraného auta do noci, čo k búračke viedla. Auto patrilo do Kentish Townu. Určite si chcel dať posledný pohárik, keď tam skončil. Teraz si spomenul, že

zaskočil do obchodu na Fortress Road po cigarety a zmizla mu peňaženka. To bolo jeden blok od policajnej stanice v Kentish Towne.

Pil kávu a pozoroval, ako dnu vchádzajú prví gambleri. Vraj stávkari! Vstal a nechal ich tak.

Na recepcii policajnej stanice v Kentish Towne teraz sedel praktikant: devätnásťročný chalanisko s vlasmi odfarbenými na blond. Belsey mu ukázal preukaz.

„Nick Belsey. Hampsteadská stanica. Počul som, že vám zmizlo služobné auto.“

„Uhm.“

„O kolkej?“

„Nahlásili nám ho ráno o 3.17.“

„Inšpektor Gower žiada o nahrávky.“

Zelenáč sa zatváril neisto. „Nahrávky z nášho parkoviska?“

„Presne. Viete, kde sú? Na harddisku?“

„Áno.“

V pozadí sa odrazu zjavil detektív Robin Oakley a Belsey-mu stuhla krv v žilách. Oakleyho poznal, bol s ním na výcvikových kurzoch. Ten dobrák jazdil na Nissane GT-R a zbieral zbrane bojových umení. Bol klebetný ako stará baba.

„Nick,“ ozval sa Oakley, keď zbadal Belseyho tvár. „Čo sa ti stalo, že tak vyzeráš?“

„Nepriinesol sem niekto v noci mobil alebo peňaženku?“

„Prečo?“

„Stratil som ich,“ odvetil Belsey.

Oakleyho to veľmi pobavilo. „Nepriinesol niekto peňaženku Nicka Belseyho?“ zakričal. „Môže byť hocikde, Nick. Vieš, ako to myslím, nie?“

„Neviem.“

Oakley sa uškrnul. Nováčik sa tváril zmätene. „Mám ísť riešiť to parkovisko?“

„To je v pohode,“ mykol plecóm Belsey. „Nechajte to tak.“

„Čo je s parkoviskom?“ vyzvedal Oakley.

„Nič. Nemáš cigaretu?“

Vyšli von. Oakley vytiahol z náprsného vrečka škatuľku superkingsiek a jednu podal Belseymu.

„Ale si tomu dal, ty blázon,“ poznamenal Oakley.

„Videl si ma v noci?“

„Videla ťa polovica Londýna.“

„Kde všade som bol?“

„Rozprával si sa so svojím šéfom?“

„S Gowerom? Ešte nie.“

Oakley vystrúhal grimasu, potláčal nutkanie zasmiať sa. „Kde si vlastne skončil?“

„Prečo?“

„Nick, musíš sa porozprávať s Gowerom.“

„Okej. Čo som spravil?“

„V istej chvíli si bol u Lorenza.“

„Bože.“ Belsey zavrel oči. Lorenzo de Medici bol kokaínom prelezený pajzel za Tottenham Court Road. Cez deň priemerná talianska reštaurácia, ale fungovala do piatej ráno a majiteľ bol alkoholik, ktorý si nevedel ustrážiť vlastné zásoby. Na stenách tam viseli zlé reprodukcie renesančných obrazov a umývadlá na toaletách boli väčšinou od krvi.

„O kolkej som bol u Lorenza?“

„Záleží na tom?“

„Mal som so sebou mobil?“

„Všetkým si telefonoval. Pozýval si ich k Lorenzovi. Tvr-
dil si, že máš narodeniny.“

Belsey vytreštil oči. Oakley sa usmial a pokrútil hlavou. Odhodil cigaretu na cestu, tľapol Belseyho po ramene a zamieril dnu.

Belsey dofajčil a vrátil sa k autu. Predierali sa k nemu spomienky: už vedel, že bol nadránom u Lorenza – spomenul si, ako sa pokúšal majiteľovi predať sako. Vzápätí niekomu pri bare vysvetľoval, že sa zadlžil až po uši, a tým ľuďom to prišlo smiešne. „Až po uši,“ opakovali po ňom. Všetci museli vykrikovať, aby prehlušili buráčajúcu hudbu.

„Idem na liečenie,“ vyhlásil.

Belsey mal leták z obchodu so zdravou výživou: *Trpíte úzkosťou? Sužuje vás neistota? Sme nadnáboženská komunita a ponúkame liečebné pobyty vo Worcestershire.* Bola tam kresba muža v lotosovom sede, ktorý mysticky žiaril, z tela mu vystreľovali lúče. *Staňte sa dietatom, ktorého duša je prázdna. Pokoj mysle je na dosah.*

„Idete na odvykačku?“

„Nie je to odvykačka. Je to liečebný pobyt.“

„A čo sa tam lieči?“

Rozpamätal sa, že v istom okamihu bol v aute s človekom, ktorý sa chvastal, že pracuje na ministerstve zahraničných vecí, a tento človek mal ruky posiate stopami po ihlách.

Teraz už videl, ako sa to celé začalo, videl sa, ako stojí na recepcii penziónu v King's Cross a pri nohách má všetky svoje svetské statky v dvoch igelitkách. Zamietli mu poslednú kreditku.

Vedel, že táto chvíľa príde, ale aj tak to bolo neuveriteľné. Bankomaty mu pred dvoma týždňami začali vyplúvať karty. Keď sa to začalo, najprv volal do bánk, rozprával sa so zdvorilými mládencami v Bombaji a Bangalúre. Vyseďával v puboch nad servítkami s perom v ruke, ako keby mu mohli pomôcť nejaké výpočty. *Najväčším nepriateľom hazardného hráča je ego.* Dokázal myslieť len na toto: v hlavě sa mu zasekla veta z akejsi knihy. Čo spravil? Mal dosť rozumu, aby dlh popresúval a odsunul, ale nemal dosť rozumu, aby obetoval svoj životný štýl a vyplatil ho. Bol príliš odvážny – tak znela prostá pravda: bol hlupák s prehnaným sebavedomím. Jeho známi gambleri vraveli, že sa odtrhol z reťaze – prestal sa ovládať, rozbehol sa k vlastnému koncu. Že by sa pokúšal nájsť cestu z tej šlamastiky, cestu schovanú kdesi na dne?

Posledné dni života na úver boli najdivokejšie. Kupoval darčeky cudzím ľuďom, zadával trvalé platobné príkazy na charitu, naposledy v eufórii stavil prachy na množstvo zážok na opačnom konci sveta a na voľby v stredoázijských republikách. Vtedy si myslel, že prenikol k podstate, ale teraz to vnímal ako istý druh podchladenia. Začínalo sa, keď pominula bolesť z chladu a nastal zle vypočítaný pokoj. Na pár dní od situácie odvrátil zrak, a keď sa jej znovu prizrel, jeho financie začali požírať samy seba. Výplata už nestačila ani na splácanie úrokov, nieto ešte na také výstrelky ako ubytovanie.

Majiteľ penziónu sa ospravedlňoval, keď Belseyho vyhadzoval na ulicu. Nemohol inak. Bol to malý penzión. V Belseyho izbe už bývala chudobná, nervózna rodina – Belsey im

nechal igelitky so svojimi vecami. Nemal srdce nosiť ich inam. Ocitol sa na ulici spolu s mladým Afgancom s jasnými očami – Siddiquom Saharom –, ktorý sa chystal oženiť.

„Mne odmietli azyl, tebe úver,“ usmial sa Siddiq. Pôsobil vyrovnané. Povedal, že papiere si aj tak vybavil sám. Stáli pred ošarpanou fasádou Continentalu, Belsey v služobnom obleku a Afganec v bombere s americkou vlajkou na chrbte. Slnčné lúče dopadali cez lešenie na železničnej stanici St Pancras na zaprášený chodník a špinavé výklady. Počas Belseyho mesačného pobytu sa veľmi dobre spoznali. Siddiq prišiel do Británie cez Moskvu. Povedal, že v Moskve bol turistickým sprievodcom a v Afganistane politickým väzňom. Rád si pomádoval vlasy a pomáhal turistkám.

„Dnes robíš?“ spýtal sa Belseyho.

„Zobral som si dovolenku.“

„Potrebujem svedka,“ vyhlásil. „Oblek a svedka. Dám ti päťdesiat libier.“

„Akého svedka?“

„Na svadbu.“

Nevesta bola Slovenka z Edgwaru, červenovláska so štekľivým smiechom, o desať rokov staršia od ženícha. Manželské sľuby si vymenili na marylebonskej radnici, sobášila ich žena s papiermi na podložke. Belsey peniaze odmietal, a keď Siddiq trval na tom, že mu zaplatí, Belsey za ne kúpil šampanské. Sedeli v turistickom pube pri Madame Tussauds. Nemal v úmysle piť. Keď traja stiahli štyri fľaše, presunuli sa do baru pod čítárňou kresťanskej vedy. To bola ich svadobná hostina. Pôsobili spolu veľmi šťastne. Belsey rozmýšľal, či má

komu zavolať, aby si požičal peniaze – aspoň na jednu noc spánku. Odpovedal si, že nie.

Teraz ho zavalili spomienky. O deviatej sa ocitol na spomienkovom večere na počesť jedného nebohého policajta, psovoda, ktorý poznal jeho otca a nedávno zahynul pri nehode vo Francúzsku. Psovodi a niekoľko ľudí z protidrogového zaplnili podnik Ten Bells vo Waterloo, neďaleko cvičiska psov – starí poliši, chlapi s vysokým tlakom a hlasmi trhovníkov. Vonku bola tma. Prebúral sa do stavu, v ktorom každá chvíľa bez námahy vplynula do ďalšej a on bol neomylný. Prežíval dobrodružstvo, všetko sa vyrieši. Hlasno zdravil chlapov, ktorých ledva poznal, chlapov zo svojho detstva, keď ešte jeho otec slúžil v Scotland Yarde. Zostarli. Na krátky strašný okamih zazrel budúcnosť, ktorá mu je súdená. Nieкто kúpil brandy.

„Tvoj tatko bol skvelý detektív, ale nikdy nebol doma, chápeš?“ *Nie, nechápem.* Nieкто sa s ním pokúšal rozprávať o jeho otcovi. *Čo to znamená?* Priviedli psa a nieкто mu dal na labu čiernu pásku.

„Plače.“

Všetci sa smiali. Nikto neplakal. Potom prišiel hlavný superintendent Northwood, veliteľ okrsku, v slávnostnej uniforme a so zarámovanou fotografiou nebohého. S Northwoodom prišla jeho manželka: Sandra Northwoodová mala lodičky a vyčesané platinové blond vlasy. Bola to pekná päťdesiatnička, ktorá po každom manželovom povýšení získala ďalšiu vrstvu krehkého lesku. Northwood sa nad ňou týčil, strnulý od dôležitosti. Belseyho mal v zuboch od incidentu s hasiacim prístrojom na policajnej akadémii v Hendone. Predniesol prejav.

„Psy sú srdcom polície.“

Niektó povedal: „Človek, ktorý miloval psy viac ako život.“ Belsey predniesol prípitok. Stál pri tom na stoličke. Hrala hudba.

„Takto by to Jim chcel,“ prisviedčali všetci a opíjali sa.

Potom Belsey tancoval so Sandrou Northwoodovou, jej mäkké telo ho hrialo v náruči. „Och,“ hlesla mu do ucha a zachichotala sa.

Povedala: „Pamätám si vášho otca. Pamätám si, keď ste ešte pôsobili tak mlado.“ A dotkla sa mu tváre, akoby hľadala cestu do minulosti. Ruky jej voňali od laku na vlasy. „Nicholas,“ zachichotala sa. Oči mala zahmlené. Rozmýšľal, či sa vyspala s jeho otcom; rozmýšľal, kto nie.

„Spali ste s mojím tatkom?“ spýtal sa. „Sandra? Počujete ma?“

Zaplatil za taxík z peňaženky Sandry Northwoodovej. Stála vedľa neho. Takže tu býva veliteľ okrsku, pomyslel si Belsey pri pohľade na nízky nový dom so živým plotom. Kde vlastne teraz je? Svetlá boli zhasnuté. Belsey pomohol Sandre vojsť.

Dom bol prázdny. Belsey vošiel za ňou, aby videl, ako to vyzerá u hlavného superintendenta. Nábytok sa zdal nový. Niektoré časti boli zakryté igelitom. Sandra im naliala víno z otvorenej fľaše na príborníku.

„Môj manžel hovorí, že patríte medzi najlepších.“

„Vďaka.“

„Ste fešák ako váš otec.“

Zaspala na pohovke. Belsey vyšiel na poschodie, nazrel do skriniek v kúpeľni, v spálni našiel v truhlici Northwoodov

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

slobodomurársky výstroj a obliekol si ho: zásteru, rukavice, golier. Bol opitý, ako zákon káže. Vyzliekol si slobodomurársky výstroj. Ukradol z Northwoodovho saka dvadsať libier, vymočil sa do vane a vytratil sa.

5

MUSÍŠ SA POROZPRÁVAŤ S INŠPEKTOROM GOWEROM, TVRDIL Oakley, a inšpektor Gower mal očividne rovnaký názor. Belsey dostal predvolanie, len čo sa vrátil na stanicu. Sedeli v Gowerovej kancelárii za zatvorenými dverami. Belsey mal pocit, že dlho len mlčia a dívajú sa na seba.

„Aký bol spomienkový večer?“ začal napokon Gower.

„Primeraný.“

„Raz som s ním spolupracoval. Bol to dobrý psovod. Dobrý policajt.“

„Áno.“

Gower mal strieborné fúzy a nosil bledé ľanové obleky; solídny detektív, skôr manažér než maestro. Zadával sa Belsey-mu na poranenú tvár. *Mám teraz trochu ťažšie obdobie*, mal povedať Belsey. To by bolo vhodné. Lenže nebola to pravda a on sa rozhodol, že jeho stratégia je úprimnosť. Chcel povedať: *Mám teraz zábavné obdobie*, čo sa viac blížilo k pravde a bolo by to aj riskantnejšie.

„Viete niečo o policajnom aute, ktoré sa stratilo z Kentish Townu?“

„Bolo v Heathe.“

„Prečo?“

„Neviem,“ odvetil Belsey. „Ale myslím, že to mám na svedomí. Chcel by som požiadať o preradenie mimo Londýna.“

Gower sa uprene zadíval na stôl, akoby mal problém on, čo aj mohla byť pravda, a Belseymu prišlo ľúto, že takéhoto poctivého policajta zaťahuje do svojho nešťastia.

„Ste náš najlepší detektív,“ povedal potichu inšpektor.

„Chcel by som, aby ste ma preradili mimo Londýna,“ zopakoval Belsey. „Čo najďalej.“

Gower naňho pozrel. Belsey sa cítil pokojný, dokonca silný. Inšpektor mal na policiach knihy o trestnom práve a viazané ročníky časopisov o pozorovaní vtákov. Belsey čítal názvy na chrbtoch kníh. Obzeral si rodinné fotografie, niektoré boli obrátené k hosťovi, akoby hovorili: Len sa pozrite, za čo bojujeme. Tim Gower bol pred dvadsiatimi rokmi slobodník Gower a hliadkoval v uliciach Severného Írska. Belsey ho na vianočnom večierku presviedčal, aby mu o tom porozprával, ale Gower odmietol: „Už je to dávno.“ Belsey Gowera rešpektoval, ale zdalo sa mu, že jeho šéf možno nemá na to, aby si poradil s touto konkrétnou situáciou.

Gower prešiel pohľadom od Belsejho tváre k oknu a zase naspäť.

„Čo to s vami je?“

„Asi prežívam mystické obdobie.“

Inšpektor pomaly prikývol. „Robí mi starosti, že vám na tom zrejme nezáleží.“

„Na tej mystike?“

„Na tom, aby ste si udržali prácu.“

„Rád by som si ju udržal.“

„Možno vám dostatočne nezáleží na sebe.“

„Som hrdý na to, že som policajt,“ povedal Belsey, ale znelo to príliš horlivo. Nechcel, aby ho zase poslali za psychológom. Rozmýšľal, o čom by sa s ním rozprával tentoraz. „Myslím, že potrebujem zmeniť prostredie.“

Gower pokrútil hlavou, nie odmietavo, ale ako keby si Belsey vybral zlý scenár.

„Northwood je s niečím nespokojný. Požiadal o previerku – nie som si istý, čoho presne, ale súvisí to s vami. Musím vedieť, čo ste spravili.“

Čo spravil? Nenapraviteľne nahneval vedenie, hlavného superintendenta Northwooda – človeka, pre ktorého bol Camden iba prestupná stanica do vyššieho úradu, človeka, ktorého prenikavá moc sa podľa Belseyho zakladala skôr na zastrašovaní než na účinnom potláčaní zločinu. Aj napriek nedávno medializovanému sľubu, že za tri roky zredukuje zločinnosť v tomto okrsku na polovicu. Bol to jednoducho politik.

„Pri všetkej úcte, pane, jebať na Northwooda.“

Gower otvoril zásuvku, vložil tam papier a vytiahol druhý.

„Nie, Belsey. Nejebeme na Northwooda, a len tak mimochodom, ani na nikoho iného. Nie ste v Borough.“

„V Borough som nebol už šesť rokov.“

„Viete, ako to myslím.“

Borough bolo jeho prvé pôsobisko, strávil tam prvé roky v kriminálke. Pokúšal sa udržať tie spomienky na uzde: všetky, ale najmä tie dobré.

„Navrhmem, aby ste si načas zobrali voľno,“ povedal inšpektor, „a je mi jedno, čo z toho bude.“

„Ja si nechcem zobrať voľno.“

Gower zložil kryt z pera a začal vyplňať formulár. Polícia mala formuláre pre všetky možnosti. Belsey potreboval vyplniť formulár za pána Devereuxa. To už áno, zmiznúť z takého domu.

Čo Devereuxovi v živote chýbalo? Možno len zarobil dosť peňazí a porúčal sa, úloha splnená. Belsey zablúdil očami k fotkám močiarnych vtákov na inšpektorovej stene. Predstavil si Gowera vo vojenskej uniforme pri zátarasách v armaghskom grófstve v Severnom Írsku, ako pozoruje vtáky. Gower napokon nasadil kryt na pero.

„Desať rokov ťahám túto policajnú stanicu z bahna. Nedovolí, aby ju jeden človek a jeho kríza stiahli naspäť.“

„Čo myslíte tou krízou?“

„Toto nie je hra.“

„Len ma zaujíma, čo myslíte slovom kríza.“

„Nikto nepochybuje, že ste dobrý, Nick. Ale nie ste taký dobrý, ako si myslíte. Kvôli vám neobetujem ostatných.“

„To som si nikdy nemyslel,“ povedal Belsey. Gower študoval formulár. Požiadal Belseyho, aby ho podpísal. Belsey podpísal, ani sa naň nepozrel.

„Čo je to?“ Gower ukázal hlavou na knihu v Belseyho ruke.

„Zlatá ratolesť.“

„O čom to je?“

„O pohanskom pôvode kresťanstva, o ľudovej kultúre, o mýtoch.“

„Myslel som si, že by mohla byť o vtákoch.“

„Spomínajú sa tam aj vtáky. Vtáčie kulty.“

„Vtáčie kulty.“ Inšpektor vzdychol. „Úvodná previerka bude zajtra. Vymenujú zástupcu. Požiadam vás, aby ste ešte predtým napísali, čo sa stalo.“

„Odkedy mám začať?“

„Odkedy sa začal ten problém.“

Belsey sa zasmial. Áno, pomyslel si. *Kde sa končí moja úprimnosť, tam som slepý.* Gower mal pravdu, mal by za znamenať cestu, ktorá ho sem priviedla. Extravagantná dovolenka na Cypre, účet v bare na sedemsto libier, totálny debakel pri stávkach na minuloročné play off League One. Alebo prvý list od súdneho úradníka so zastaranými formuláciami o hnutelnom majetku, keď si niekto začal rátať straty. Napísal by o tom: o svojej šlachetnosti, keď si vzal poslednú pôžičku, aby vyplatil ženu, ktorá ho opúšťala, a zabezpečil, aby na dvere ich krátkodobého domova neprišli klopať vyberači dlhov. Možno by mal začať prvou nocou, ktorú strávil ako strážnik, keď sa pozeral do okien sídliska Aylesbury Estate, ktoré boli vysvietené na pozadí nesmiernej bezhviezdnej oblohy. Koľko z toho chce Gower počuť?

Inšpektor si posunul stoličku. „To je zatiaľ všetko.“

„Smiem vám položiť otázku?“ spýtal sa Belsey.

„Do toho.“

„Venujete sa pozorovaniu vtákov.“

„Áno,“ odvetil opatrne Gower.

„Čo robíte, keď ich uvidíte?“

„Nič.“

„Nič?“

„Belsey...“

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

„Zapíšete si to?“

„Ste mimo, Belsey.“

„Ja si myslím, že nie,“ povedal Belsey.

6

„TEN TEDA MAL GURÁŽ. VYKOPOL SOM KUCHYNSKÉ DVERE a on mal jednu nohu v dreze. Hovorí: Videl som, že idete. A ja na to: Prečo si si začal pichať, keď si videl, že ideme? A on, že vraj nevedel, kedy zase bude mať príležitosť.“

Belsey vošiel do kancelárie. Jeho kolegovia zmlkli: Derek Rosen sa sťažka opieral o okraj Belseyho stola, Rob Trapping zízal s úškrnom na hladko oholenej tvári.

„Čo bolo ďalej?“ spýtal sa Belsey.

„Vytiahol striekačku a všade bola krv,“ povedal Rosen. Zamával novinami a začal čítať.

„Ako to prebehlo?“ Trapping sa obrátil k Belseymu. Mal dvadsaťtri rokov, stodeväťdesiat centimetrov a stále bol zamilovaný do predstavy, že je detektívom.

„V pohode.“

„Včera by si sa nám bol zišiel,“ povedal. „Bitka s nožom pred úradom práce.“

„Počul som.“

„Vyšlo najavo, že to bol syn Nialla Cassidyho, Johnny. Ešte sme ho nenašli. Vraj si ho za starých dobrých čias poznal.“

„Myslel som, že je vo väzení v Španielsku.“

„Vrátil sa po dvoch rokoch na Baleároč a bodol chlapa, ktorý ho udal. Dorazil za ním rovno z letiska. Bodol ho do stehna.“

„To čo bolo? Mal pásmovú chorobu?“

Trapping sa zasmial. Zazvonil mu mobil.

„Pásmovú chorobu,“ povedal. So smiechom vyšiel z miestnosti a ozval sa do mobilu: „Detektív Trapping.“ Belsey si sadol za stôl. Niall Cassidy: ďalšie meno z jeho dávneho pôsobiska v južnom Londýne. Mal pocit, ako keby sa tu niečo posúvalo; mechanizmus, ktorý bránil zlievaniu súčasnosti a minulosti, sa pokazil.

„Vítame márnotravného syna,“ povedal Rosen. „Niektorá tu hľadal. Z firmy Millenium Credit Recovery. Pán Walls. Ako tá zmrzlina.“

„Ako tá zmrzlina.“

„Tak sa predstavil.“

„To už hej. S nijakým pánom Wallsom som sa nikdy nestretol.“

„Nie. Zjavne sa ani on nikdy nestretol s tebou.“

Rosen sa znovu začítal do novín. Belsey obdivoval belasý odtieň jeho dvojitej brady, jemnú sieť červených žíl, ktoré začínali pokrývať kožu. Pán Walls, pomyslel si. Ktorý z jeho veriteľov asi tak predal jeho vyšumené sny firme Millenium Credit Recovery? Čo by mohol povedať, keď ho napokon vystopujú? *Nebudte nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali: veď kto miluje blížneho, vyplnil zákon.* Svätý Pavol. Patrón Londýna.

„Počul si niekedy o Alexovi Devereuxovi?“ spýtal sa Belsey.

„O kom?“

„Býva na The Bishops Avenue. Devereux.“

Rosen sa zatváril zamyslene. Zdvihol hlavu od novin.

„Nie,“ odvetil. „Prečo?“

„Zmizol.“

„Odkedy je to zločin?“ Rosen sa usmial. Mal žlté zuby. Nalistoval športové stránky a tvár mu zase ochabla.

Nie, nie je to zločin, pomyslel si Belsey. Každý má právo zmiznúť. Zadal Devereuxovo meno do celonárodnej policajnej databázy. Nijaké záznamy. Zobral telefón a zavolať do troch márníc, dvanástich nemocníc, na riečnu políciu a do niekoľkých centrálnych zoznamov, ale nič nezistil. Belsey zaregistroval Devereuxa ako nezvestného. Potom sedel za stolom a díval sa, ako sa na ulici stmieva.

Vracal sa príliv, vlna z rána: dochádzajúci pracovníci, ktorým sa skončila zmena, deti s opatrovatelkami, ktoré v ruke držali nové obrázky. Belsey sa pustil do správy o prípade v Chalk Farm – tridsaťpäťročný muž podpálil svoju bývalú školu. Potom bolo zrazu šesť hodín a Trapping stál vo dverách s kabátom prehodeným cez ruku a so spýtavým výrazom na tvári.

„Neskočíme na pohárik, Nick?“

„Dnes večer nie, Rob. Mám toho vyše hlavy.“

Belsey počkal, kým sa kancelária nevyprázdni. Naľukal do počítača slovo „hanba“ a o chvíľu sa už pozeral na obrázok mŕtveho nacistického dôstojníka ležiaceho v potoku, strážnika z koncentračného tábora, ktorý sa zastrelil. Keď si bol istý, že je sám, vytlačil obrázok a zamkol ho do zásuvky na svojom stole. Oprel si hlavu o ruky, zavrel oči a túžil ísť domov.

Podnik zo siete Wetherspoons na Finchley Road sa nachádzal akoby v utajení až na vrchnom poschodí nákupného centra za fitcentrom, obchodom s nábytkom a multikinom. Bolo tam ticho ako v kóme. Belsey sa tam vyviezol výťahom popri fontáne a umelých kvetočoch. Podnik bol veľký a kúpala sa v matnom modrom svetle, ako keby to malo ľuďom zabrániť, aby si našli žily. Belsey prešiel do najvzdialenejšieho rohu, sadol si a počúval cédečko, ktoré sa zaseklo a nikomu to neprekážalo. Mal rád túto sieť podnikov. Cítil sa tu ako v odletovej hale. Mal rád bary v hoteloch, na letiskách a vlakových staniciach; miesta bez zápachu, ktoré sa nepokúšajú nič znamenať. Na takých si človek môže usporiadať myšlienky.

Belsey si obzrel ostatných prítomných: niekoľko zamyslených dôchodcov, dvojica, ktorá sa k sebe správala s nástoječivou intimitou cudzoložníkov, pekné dievča hovoriace po poľsky a akýsi začínajúci firemný večierok. Belsey podľa počtu prázdnych pohárov na stole odhadol, že firma znižovala stavy. Cez okná na celú výšku steny bol výhľad na šesť prúdov Finchley Road, ako keby nejaký pohľad stál za to. Belsey si vložil ruky do vreciek, pozoroval autá a rozmýšľal, či je toto kríza. Vraví sa, že nikto sa nezmení, až kým neklesne na dno. Vždy si to predstavoval ako náraz, ale možno je to ako siahnúť na dno oceánu, kde je všetko trochu bezváhové a neskutočné.

Účastníci firemného večierka pili o sto šesť, pripravovali sa na víkendové zabudnutie. Bola streda. Mali uvoľnené kravaty, rozopnuté blúzky, za barom čakalo služobné auto. Belsey vstal, obišiel skupinku a zamieril k barmanke.

„Mohli by ste pripísať na účet tri pivá?“ spýtal sa.

„Samozrejme.“ Ponalievala, naľukala cenu do pokladnice a účet položila za kreditnú kartu na zadnej polici. „Ešte niečo?“

Belsey vzal do rúk jedálny lístok. „Odporúčate tento obložený tanier?“

„Je veľmi obľúbený.“

„Jeden si poprosím. A ešte dvojité vodku s tonikom a škvarky.“

„Okej.“

„Prepáčte, ak sme trochu hluční,“ povedal, keď mu nalievala vodku.

„Nieko odchádza z firmy?“

„Nieko odchádza, nieko prichádza. Všetci oslavujú. Ako keby sa všetci niekam sťahovali. Ako dlho tu už pracujete?“

„Tri týždne.“

„Ako sa vám tu páči?“

„V pohode.“

„Je to jeden z mojich obľúbených podnikov.“

Belsey vypil vodku s tonikom pri bare a pivo so škvarkami si odniesol k stolu. Na okamih zatúžil po mobile; fakt, že sa mu nikto nemôže dovolať, pocítil ako výboj statickej elektriny. Prerušená komunikácia, pomyslel si. Zatúžil ozvať sa svojej banke, viac než priateľom a rodine. Bola to morbidná túžba; nevedel, čo by povedal. Aspoňže banka už o jeho hanbe vie. Mohol by vyhlásiť bankrot. Aj morálny. Nebol však presvedčený, či sa chce dať zachrániť. Jeho ťažkosti ho poháňali dopredu a on sa chcel nechať poháňať. *Odkedy je to zločin? Zmiznúť. Zčať odznova. Cítil, ako na obzore rastie mimoriadna možnosť.*

Belsey rýchlo vypil pívá. Popritom hľadal na duši pocit zlyhania, jemne ohmatával svoje vnútro, ako keď si obeť havárie počíta rebrá. Nič necítil. Potreboval spánok. V duchu mu plynuli obrazy autobusových zastávok, železničných staníc, vchodov do supermarketov ako sled naučený v detstve: povrchy v meste vo veľkosti ľudského tela, kde si človek môže nerušene lahnúť. Priniesli mu obložený tanier: kuracie krídelká, cesnakový chlieb, klobásky, opekané zemiaky, nachos, smotanová a barbecue omáčka. Usilovne jedol.

Samozrejme, ešte vždy by mohol ísť do Iraku. Starý známy z policajnej akadémie na to Belseyho nedávno nahováral. Simon Nickels pracoval pre súkromnú bezpečnostnú službu v Bagdade. Belseymu sa z ničoho nič ozval.

„Príď do policajného klubu. Platím. Bude tam celá stará garda.“

Kto je stará garda? rozmýšľal Belsey. Keď prišiel, bol tam len Simon a stál pri bare. Nechal si narásť fúzy. Belsey si nejasne pamätal, ako raz Simon na nejakom večierku opitý zaspal vo vani.

„Bolo by ti u nás dobre. Je tam slnečno. Môžeš si vybrať z troch bazénov.“

„Až z troch.“

„Dáme ti výcvikové zbrane. Majú tam krásne kúsky. Špičkové.“

„To neznie veľmi lákavo.“

„Je tam golfové ihrisko, kino. Čo len chceš.“

„Golfové ihrisko a kino je aj vo Finchley.“

Nickels si utrel penu z fúzov. Na prstenníku mal biely pásik od obrúčky.

„Zarábaš ako bankár z City. Len si to predstav: zahráš si squash, udržíš sa v kondičke, nebudeš príliš slopať a o pár rokov máš splatenú hypotéku a vyriešené školné na univerzitu pre deti.“

„Nemám deti.“

„Budeš mať.“

„Za kým si ešte bol?“

„Len za tebou,“ odvetil. „Len za tebou.“

To bolo pred tromi týždňami.

Barmanka prišla odniesť zo stola. Belsey uprene hľadel na hrací automat. V každej krčme je takýto malý pomník náhode. Domnelej šanci a s ňou súvisiacim machináciám. Poobzeral si hru. Z tanierika na prepitné zobral libru, zišlo mu na um, že zavolá do tej súkromnej bezpečnostnej služby, potom mincu vhodil do hracieho automatu a prehral.

O pol deviatej bol v North Star, malom funkčnom pube s plochými obrazovkami a viktoriánskymi dekoráciami. Pozeral správy cez plece jedného z miestnych alkoholikov po pracovnej dobe, ktorý mlel o análnom sexe a finančných derivátoch. V správach ukazovali tmavého mládenca, ako v spomalenom zábere prelieza cez pletivový plot. Biznismen všetkým platil drinky, potom prestal a Belsey sa presunul do Ye Olde Swiss Cottage.

„Bol som tu včera večer?“ spýtal sa.

„Jasné, boli ste.“

„Nezabudol som si tu mobil?“

„Nie.“

Tento podnik bol postavený ako švajčiarska chata, opustená uprostred hučiacej križovatky. Málokto riskoval prechod

cez cestu, aby si vychutnal jej tvrdošijný alpský šarm. Ale v pube bola vedľajšia miestnosť s dobrým biliardovým stolom. Belsey si zahral dve hry, a keď sa strhla hádka, pohol sa ďalej. Adelaide, Enterprise. Kedysi oslavoval narodeniny v Camden Holiday Inne. Bol tam šťastný. A potom bol zase vonku. Všetko bolo v pohode. Elegantne postupoval po rebriku z Neptunu cez Codden Arms k Sports Baru, kde bolo také kruté karaoke, že pôsobilo ako antická tragédia.

„Zaspievaš si, Nick?“

„Dnes večer nie.“

„Zoznámim ťa so svojou kamarátkou. Anne, Nick je detektív.“

„Detektív!“

„Už len pár dní.“

„Vždy som túžila zoznámiť sa s detektívom.“

„Už ním dlho nebudem...“

Bol v pohode. Vrátil sa na ulice Hampsteadu, kde svet vyzeral vyfešákovany ako z reklamy; domy pôsobili ako tučné šperky s rustikálnymi stolmi za oknami do suterénu. A stále sa vedľa neho črtal park Hampstead Heath ako tieň; a potom cezeň znovu kráčal v pravekom bahne pomedzi stromy, ktoré mu boli matne známe ako duchovia tisícich starých priateľov.

Belsey bol na pol ceste k The Bishops Avenue, keď si uvedomil, čo robí.

Cesta bola opustená, rozprávkové vily za bránami nevysvietené. Akoby súčasťou rozprávky bolo aj to, že tu človek ani nemusí byť, načo by bol prítomný vo vlastnom živote? Pri väčších domoch spali v búdkach ochrankári. Fontány ticho

zurčali do noci. Dom číslo 37 visel ďalej od cesty, zahalený v tme, trúchlil. Belsey zazvonil. Cítil, ako sa siluety posunuli, duch Alexa Devereuxa sa priblížil k interkomu a stiahol sa. Dom pôsobil v šere väčší, oťažel od prázdna. Belsey odomkol bránu a vstúpil na pozemok. Vyšiel po schodoch a zaklopal. Po chvíli odomkol dvere, zastal na prahu a čakal. Vošiel dnu, sadol si v hale na okraj fontány a čakal, kým si mu oči zvyknú na šero. Potom vstal a zoznámil sa s alarmom, presvedčil sa, či je vypnutý, a zavrel dvere.

Belsey nechal vypnuté svetlá. Podľa hmatu prešiel cez sivé tiene luxusu na najvyššie poschodie a otvoril dvere na strechu. Na zvlnenej hladine bazéna sa odrážal hmlistý mesačný svit. Voda vyzerala ako melasa. Belsey zhodil šaty na dlážku a skočil.

Voda bola mrazivá. Belsey sa bez dychu vynoril, ale bol to dobrý pocit, nahé telo v chladnej vode. Vznášal sa na chrbte, hľadel na svetelný smog. Akoby aj voda bola bohatstvo a on sa v ňom vznášal.

Zaplával niekoľko dĺžok a osušil sa, zišiel do kuchyne, zohrial si polievku z plechovky a odniesol si ju s chlebom a syrom do obývačky. Jedol a pozoroval svoju siluetu na televíznej obrazovke. Potom vstal, odomkol zasklené dvere a vyšiel von. Zažalo sa bezpečnostné svetlo. Rastliny a záhradný nábytok zmeraveli, akoby ich prichytil pri nočnom sprisahaní. Vyvalovala naňho oči líška. *Čau, kamoška*. Belsey si kvokol a líška ušla do kríkov.

Záhradu ohraničoval vysoký drevený plot s kamerami v každom rohu. Rozmýšľal, kde asi sú nahrávky. Bolo tam akési malé pódium a skalka s plytkými mláčkami tmavej vody,

ktoré stekali do väčšieho jazierka. Nevidel žiadne ryby. Vrátil sa dnu, zamkol dvere a potom – to ho prekvapilo – rožkom závesu utrel odtlačky na kľučke. Čo tu robí? Preskúmal dom, načúval tichu, hľadal odtlačok, ktorý tu ešte možno zostal po Devereuxovi. Našiel miestnosť, v ktorej bol len kartový stolík a dve úhľadné kôpky kariet obrátené dolu hlavou. Dvere v suteréne viedli do malého kina, kde stáli tri rady čalúnených sedadiel a visel pach zatuchliny. V suteréne bola malá kúpeľňa s vlastnou televíznou obrazovkou zabudovanou v stene a kopolou farebných sklenených fliaš pri umývadle.

Belsey sa vrátil do spálne. Na nočnom stolíku ležal bezdrôtový telefón a vedľa kniha *Desať tajomstiev efektívneho časového manažmentu*. No, jedno tajomstvo časového manažmentu si objavil, pomyslel si Belsey. Ovoňal Devereuxovu posteľnú bielizeň. Ovoňal šaty v skrini a zachytil cigarový dym a ťažkú vodu po holení, značku nepoznal. Nikde neboli fotografie. Možno si ich zobral so sebou. V prednej hale a pracovni boli bezpečnostné kamery, ale nenašiel ovládací panel ani harddisk. Na pravej stene v spálni bolo veľké zrkadlo. Belsey chvíľu obdivoval brúsené sklo, spáľňu, ktorá sa v ňom odrážala, a skúšal si Devereuxove šaty: oblekové košeľe, široké nemoderné kravaty.

Vrátil sa do kuchyne, vysypal kôš na dlážku a chodidlom sa prehŕňal v odpadkoch: letáky a katalógy. Nijaké obaly z jedla. Nijaké vreckovky. Nijaké DNA. V spálni a pracovni hľadal pas, našiel starý fax, fľašu whisky Bell's a škatuľku kubánskych cigár, ale nijaké doklady. Na stene v pracovni bola zarámovaná fotografia Zimného paláca v Petrohrade a pri okne model oceánskeho parníka v sklenej vitríne.

Celý rok mám pocit, akoby mi zapadlo slnko...

Belsey sa vrátil do obývačky, lahol si na koberec a nechal sa obklopiť tmou. Zapol televízor a z karafy na hornom regáli v skrinke si nalial koňak. Takže toto je bohatstvo, pomyslel si. A po ďalšom pohári: Toto je to najvzrušujúcejšie, čo som kedy urobil. Zazvonil telefón. Bolo to ako elektrický šok. Všade okolo neho zvonili telefóny, digitálne trilkovanie z pracovne a kuchyne a tichšie zo vzdialenejších miestností. Belsey vošiel do pracovne, pozeral raz na telefón na pracovnom stole, raz na list na rozlúčku na biliardovom stole. Sústredene počúval, akoby sa podľa zvonenia dala určiť dôležitosť hovoru. Telefón zvonil vyše minútu, potom prestal.

7

BELSEY SA ZOBUDIL V SLABOM SVETLE NA DLÁŽKE V OBÝVAČKE. Krištáľové ozdoby viseli zo svietnika ako slzy, čo sú príliš drahé, aby spadli. Hodiny na Devereuxovom zábavnom systéme ukazovali 6.15. Vedel, kde sa nachádza. Prevalil sa pod stolík a zakryl si tvár rukou, ale spánok už bol fuč.

Devereuxova sprcha striekala vodu v rôznych výškach a na dotykovej obrazovke sa dala naprogramovať hydromasáž. Do sprchy by sa zmestili aj traja alebo štyria. To by bol večierok, pomyslel si Belsey. Bolo by fajn priviesť si sem niekoho, nejakú ženu. Desať minút sa umýval, používal rôzne exotické krémy, potom sa zahalil do hrubého župana so zlatým monogramom *A. D.*

Prezrel si tvár v zrkadle. Ani v mäkkom svetle žiaroviek to nebol pekný pohľad, ale dalo sa to zvládnuť. Pravé ucho vyzeralo zle a na líci mal slabú modrinu. Na pravej strane čeluste, kde bola rana najhlbšia, mu zostane jazva. Suvení. Ostatné zranenia boli povrchové.

Jeho šaty zapáchali, tak išiel do Devereuxovej spálne a na páperový paplón povykľadal niekoľko oblekov. Devereux uprednostňoval bledosivé odtiene, blejzre, kravaty s vlajkami

a jachtami, žlté a ružové košele so štítkami zo Savile Row. Belsemu to pripadalo ako oblečenie medzinárodne činného človeka, ktorý sa venuje biznisu, nie práci. Vybral si oblečenie: sivý oblek od Armaniho s jemným strieborným odtieňom, ružovú košeľu od Ralpha Laurena a kravatu so zlato-modrými pásikmi. Kombinácia to bola strašná a jemu sa páčila. Rukávy saka mu viseli tesne pod zápästím, nohavice mu boli voľné v páse, ale hodili sa k topánkam z hadej kože. Devereuxova peňaženka zostala pri posteli. Belsey si ju vložil do vrečka kvôli váhe.

Z predného okna skontroloval cestu, a keď mal istotu, že nikto nejde okolo, vyšiel von a zbehol po schodoch. Prešiel k severnému koncu The Bishops Avenue, kde sa jej pompa rozptyľovala do predmestí. East Finchley. Prebúdžali sa soláriá a charitatívne obchody. Začali otvárať kaviarne. Vyskúšal prvú, ku ktorej sa dostal.

„Mohol by som dostať kávu?“ spýtal sa. „Nemám peniaze, ale chcel by som kávu.“

Žena sa zasmiala. „Chcete kávu?“

„Malú, vďaka.“

„Nie,“ odvetila a znovu sa zasmiala.

Išiel do Costa Coffee na hlavnej ceste. „Nieкто mi odniesol kávu,“ povedal a ukázal na prázdny stôl.

„Prepáčte, pane.“ Urobili mu čerstvú. Belsey si sadol a povytahoval obsah Devereuxovej peňaženky. Bola tam kopa kariet z drahých hotelov: Mandarin Oriental v Ženeve, Ritz Carlton v Moskve, Marriott na Floride. Devereux bol človek, ktorý zbieral hotely, ako keby to boli dôležité známosti v jeho živote. Bol členom klubu Les Ambassadeurs s adresou

v Mayfairi. Používal karty Barclaycard, čiernu Amex, striebornú Visu a Diners Club. V peňaženke bol aj účet za jedlo v reštaurácii Villa Bianca v Hampsteade spred štyroch dní; Devereux platil za dva poháre vína, lososové tortellini a mozzarelový šalát. Bola tam aj vernostná karta z kaviarne na hlavnej ulici. Napokon Belsey vytiahol hrbu vizitiek. Na jednej bolo napísané *Alexei Devereux, riaditeľ, AD Development*. Firma mala kanceláriu v Paríži na Rue de Castiglione, pobočku v New Yorku na Piatej avenue a londýnsku adresu v oblasti EC4.

Belsey sa vrátil do Devereuxovho domu, na kuchynskom telefóne zablokoval identifikáciu volajúceho a naľukal číslo londýnskej kancelárie.

„AD Development,“ ozval sa ženský hlas.

„Mohol by som hovoriť s pánom Devereuxom?“ spýtal sa Belsey.

„Žiaľ, nie je v kancelárii. Chcete mu nechať odkaz?“

„Nie,“ odvetil Belsey. „Vďaka.“

Ukončil hovor a vytukal parížske číslo.

„*Bonjour*,“ ozval sa ženský hlas. Prerušil hovor.

Každá banka má pridelený policajný tím. Belsey zavolať horúcu linku pre Barclays, zadal svoj kód a prepojili ho k veliteľovi vonkajšieho vyšetrovania.

„Vonkajšie,“ ozvalo sa.

„Josh Sanders? Tu je detektív Belsey z Hampsteadu.“

„Nick, ako to ide?“

„Pomaly. Čakám na povolenie na jeden účet. Nemohol by si to urýchliť? Môžem ti prečítať číslo?“

„Jasné.“

Belsey prečítal číslo Devereuxovho účtu. Sanders ho natukal do počítača.

„Pán A. Devereux?“

„Áno.“

„Nepatrí medzi našich najaktívnejších klientov.“

„Kedy sa účet naposledy používal?“

„Pred štyrmi dňami: výber vo výške šesťdesiat libier, Hampstead High Street.“

„Koľko tam má?“

„Prečerpal dvesto libier.“

„Prečerpal ich?“

„Pred týždňom.“

Belsey sa nad tým zamyslel. „Nemá nastavené nejaké platobné príkazy?“ spýtal sa.

„Nie. Má tento účet len zopár mesiacov.“

„Nejaké platby?“

„Je tu jeden nákup z minulého týždňa: Najlepší priateľ človeka.“

„Najlepší priateľ človeka?“

„To budú asi potreby pre chovateľov. Transakcia za prítomnosti klienta, Golders Green. Dáva to zmysel?“

„Teraz nič nedáva zmysel,“ povedal Belsey. „Máš tam jeho PIN?“

„Vieš, že ti ho nemôžem dať, Nick.“

„Viem, Josh. Len som žartoval. Vďaka za pomoc.“

Belsey ukončil hovor. Nápad, spočiatku vtipný, pretrval, až kým humor nevyšumel a nezostalo len jadro možnosti. Chcel letenku. Rozmýšľal, či by mu Devereux nepomohol dať dokopy peniaze. Sadol si s jednou kartou a hlavičkovým

papierom a skúšal si Devereuxov podpis. Nebolo to jednoduché. Alexei Devereux mal ozdobné písmo. Akoby patrilo do iného veku – podpis, aký by použila nejaká značka, aby vám predala predraženú kozmetiku. Po desiatich minútach to Belsey zvládol. V príborníku našiel kľúče od auta s príveskom Porsche a po chvíli sa cez malé dvere v zadnej časti kuchyne dostal do garáže.

Pod osvetlením sedelo Porsche Cayenne, mohutné a hrozivé ako tank, s dymovými sklami a ligotavými publikami. Bolo to jediné auto v garáži, ktorá bola dosť veľká aj pre päť vozidiel. Belsey doň nasadol. V Porsche Cayenne si človek môže urobiť pohodlie. Na prístrojovej doske bol DVD prehrávač s dotykovým displejom a GPS. Auto malo najazdených takmer 145 000 kilometrov, čo sa zdalo dosť. Belsey zapol navigáciu a prezrel si nedávno uložené trasy. Väčšinou sa začínali alebo končili na letisku Heathrow. Mnohokrát smerovali k hotelom v centre Londýna. Belsey auto odhadol ako prenajaté, ale nešlo mu do hlavy, prečo by Devereax nejazdil na vlastnom. Pozrel do priehradky a našiel manuál, utierku a slnečné okuliare značky Prada.

Garážové dvere sa otvárali gombíkom na stene. O sekundu sa otvorila brána. Belsey vyšiel do mesta.

Chvíľu mu trvalo, kým si zvykol na pohyb v skorej ranej premávke v mohutnom SUV. Očakával, že ľudia v úzkych hampsteadských uliciach naňho budú zazeráť, ale zdvorilo mu robili priestor. Ako keď ide polícia. Belsey sa odviezol do Camdeny, zastal za trhoviskom na Buck Street a prešiel k večierke, kde mali vzadu hrbu suvenírov a lacný železiarsky tovar. Predavači boli ospalí a nedbanliví. Vedel, že v tomto

obchode pri platbe kartou žiadajú podpis – často volávali na hampsteadskú stanicu a pokúšali sa nahlásiť podvodné transakcie. Z toho istého dôvodu vedel, že bezpečnostnú kameru majú stále pokazenú. Belsey si po chvíli vybral otvárač na fľaše, zapalovač Zippo a vreckový nožík s nápisom „Londýn“. Zčať treba v malom. Našiel striebornú kartu Visa a vytiahol ju z Devereuxovej peňaženky, prstami prešiel po vypuklých písmenách mena.

„Robíte aj darčkové balenie?“ spýtal sa dievčaťa za pokladnicou.

„Nie.“

„Okej.“

Pozrela na kartu, obrátila ju v rukách, prešla ňou po čítačke a pozrela na displej.

„Tu sa píše, že by som mala kontaktovať toho, kto vydal kartu.“

„Vážne?“

„Áno.“

„A to už prečo?“ Belsey sa díval, ako očami prešla k telefónu a naspäť. Vedel prečo: systém niečo signalizoval. Môžno to bola nová karta, alebo Devereux zmenil adresu, alebo cestoval do zahraničia. Mal by jednoducho vybrať inú kartu. Sledoval obchod a nevidel ochranku. Dvere v rohu viedli na protipožiarnu schodisko, zadný východ bol obrátený na Camden High Street a bola tam ulička na rušný trh.

Dievča pokrčilo plecami. „Niekedy to takto hlási.“

„Okej.“

„Máte nejaké doklady?“

Belsey ukázal Devereuxove vizitky a klubové karty.

„Budem musieť zavolať,“ povedala dievčina. K pokladnici mala prilepený papierik s telefónnymi číslami, zavolala do Visy a prečítala bezpečnostný kód a Devereuxovo meno. Belsey si počítal nádychy a výdychy. „Áno,“ povedala. „Je tu. Áno. Okej.“ Potom sa obrátila k Belseymu: „Je to v poriadku.“

„Môžete sa ich spýtať, aký tam mám zostatok?“ požiadal ju Belsey.

„Aký tam je zostatok?“ opýtala sa. „Päťdesiat? Ďakujem.“ Ukončila hovor. „Päťdesiatisíc,“ oznámila.

„Päťdesiat?“

„Áno.“

Belsey si vybral pohľadnicu s nápisom „Dovidenia“ a kúpil si aj tú.

Odviezol sa na Square Mile, zaparkoval na Tower Hille a pozrel na Devereuxovu vizitku: *AD Develompment, St Clement's Court, EC4*. Chcel sa o ňom dozvedieť trochu viac, skôr ako si požičia jeho peniaze. Chcel vedieť, či je mŕtvy, alebo živý.

Cez City v týchto dňoch previeval chladnejší vietor, ale Belsey aj tak pocítil vzrušenie: pocit driny, sklené tabule a kamene v odtieni kosti; strohé, barokové, veľavýznamné. Zbožňoval kostoly roztrúsené medzi finančnými inštitúciami ako lode na súši. Pred pár rokmi sedával v tunajších kostoloch. Vymyslela to istá organizácia, aby kostoly v City nezavreli. Tento zvyk pochytil od jedného narkomana závislého od heroínu, ktorého sa rozhodol nezatknúť, a chvíľu sa mu to páčilo – práve nastúpil na policajnú stanicu v Hampsteade a pokúšal sa vyčistiť si hlavu. Dovtedy strávil v chráme maximálne dve minúty, nikdy nechodil na náboženskú výchovu.

Uvažoval, či nepresedlá na nehnuteľnosti. Bola to len fáza, to isté obdobie v jeho živote, keď začal kradnúť knihy z podnikov, kde slúžili na ozdobu: zaprášené zväzky v tvrdej väzbe o dejinách a filozofii. Dokonca si prečítal aj Bibliu a bola lepšia, než čakal. Písalo sa tam veľa o nespokojnosti, lúčení a blúdení. Teraz tieto knihy vnímal ako pomôcky, s ktorými sa pokúšal niečo vytvoriť: možno život, ktorý by bol viac ako len práca. Nevyšlo to. No v kostoloch bolo aspoň ticho. Každý mal vlastnú príchúť – niektoré boli jasné a pokojné, iné nevysloviteľne pusté, ako keby bol človek v cele.

Belsey zozadu obišiel Pamätník Veľkého požiaru v Londýne cez záver rannej špičky v zimnej uniforme tmavých kabátov a šálov. Za suterénnymi oknami bolo vidieť rady prázdnych terminálov. Na každej budove viseli ponuky prenájmu kancelárií. Dav nezredol. Chvíľu mu trvalo, kým našiel uličku St Clement's Court, presúval sa z hlavných ciest na čoraz menšie a klukatejšie vedľajšie. Našiel prostú fasádu Kostola svätého Klementa, potom si uvedomil, že úzka medzera medzi ním a anonymnou kancelárskou budovou vedľa neho je v skutočnosti vchod do uličky. Na jednej strane visela pamätná tabuľa s nápisom: *Tu v roku 1784 býval Dositej Obradović, významný srbský učenec*. Na opačnej stene visel rovnako ošúchaný oznam, vyrytý do kovu, s odseknutou rukou ukazujúcou do večného šera uličky: *Vchod na St Clement's Court, 37 – 41*.

Ulička patrila k tým krivolakým priechodom, vďaka ktorým City pôsobí, akoby vzniklo postupnou eróziou vápenca. Belsey po nej prešiel. Vzhľadom na špecifiká stredovekých budov sa ukázalo, že čísla 37 až 41 sú jedny dvere v úzkej

fasáde z hnedých tehál na konci slepej uličky. Belseymu zišlo na um, či budova bola kedysi spojená s kostolom – možno slúžila ako fara. Firma AD Development ju mala celú pre seba. Svetu ukazovala len jedno okno s olovenými pásikmi, spodná časť bola malebne zastretá závesom ako na francúzskej reštaurácii. Na dverách bol mosadzný zvonček s mosadznou tabuľkou, ktorú dnes ráno niekto vyleštil, a stálo na nej meno firmy.

Belsey vyliezol na múr a nazrel ponad záves. Sklo bolo zahmlené, ale rozoznal mladú ženu za stolom v kancelárii. Nikto iný tam nebol. V kardigáne a lodičkách vyzerala uzi-
mená a niečo písala. Belsey zliezol, skôr ako by si ho všimla. Uvedomil si, že má na sebe Devereuxove šaty. Dal si dolu kravatu a sako, lebo usúdil, že tie sú najpodozrivejšie, a nechal ich poskladané na kraji budovy. Potom zazvonil.

Ozvala sa zvonková brána. Vošiel na chodbu so zlatými doplnkami, veľkým zarámovaným zrkadlom a kvetmi na stole. Bočné dvere do kancelárie už boli otvorené.

„Poďte ďalej,“ povedala mladá žena cez dvere.

Kancelária bola ošúchaná, bol z nej cítiť šarm starých peňazí a svedčila o niekoľkých pohodlných storočiach šikovného podnikania. Bol tam nábytok pre štyroch alebo piatich, ale v miestnosti sedelo len to dievča. Bola to bruneta s výrazným mejkapom, ktorý nezakryl, aká je mladá. Na členky jej fúkal starý elektrický ohrievač. Na vešiaku vedľa troch obitých zelených registračiek visel ženský kabát. Vzadu bol veľký mahagónový stôl s čalúneným kreslom, ktoré mohlo byť starožitné. Stenu za ním vypĺňali zaprášené zelené závesy. Niekto do kozuba naaranžoval šišky. Kobrec bol vyšliapaný.

Dievčina naňho hľadela s očakávaním. Vyzerala ako stážiistka.

„Je tu pán Devereux?“ spýtal sa.

„Nie.“ Tvár sa jej zachvela. „Som jeho asistentka. Želáte si?“ Tá tvár mu pripadala zvláštna; nie škaredá, ale ani ktovieaká pekná, s vodnatými očami a neuveriteľne bledou pokožkou.

„Viete, kde je?“

„Nie.“ V ruke žmolila papierovú vreckovku.

„Okej. Kedy tu bol naposledy?“

„Nastal nejaký problém?“ spýtala sa.

„Nie. Myslím, že nie. Toto je jeho kancelária?“

„Áno.“

„Má firma AD Development kancelárie na poschodí?“

„Nie. Toto je kancelária. Mám niečo odkázať?“

„Netreba.“

Už sa poberal preč, keď sa ozvala: „Pardon.“ Obrátil sa. Na tvári sa jej ešte viac prejavila nervozita.

„Áno?“

„Poznáte pána Devereuxa?“ spýtala sa.

„Prečo?“

„No, som trochu znepokojená. Mal tu byť. Už dávnejšie sa neukázal.“

Belsey zvážil, aké má možnosti.

„Kedy ste ho videli naposledy?“ spýtal sa.

„Pred pár dňami.“

Belsey sa vrátil, zavrel dvere na kancelárii a vzal si od kraja stoličku.

„Som jeho starý obchodný partner,“ povedal. „Možno ma spomínal. Jack Steel.“ Podal jej ruku.

„Aha. Áno, asi.“

„Vy ste určite...“

„Sophie.“

„Sophie, ak mám byť úprimný, aj ja som znepokojený. Minulý týždeň mi zavolať a povedal... no, pôsobil rozrušene. Chcel sa rozlúčiť. Vtedy som nechápal, ako to myslí.“

„Rozlúčiť?“

„Áno. Mal tu dnes byť?“

„Býva tu vždy. Minimálne raz za deň. Nevie...“ zmĺkla.

„A čo ostatné pobočky – Paríž, New York? Ozval sa im?“

„Nie.“

Belsey vstal, prešiel k stolu v zadnej časti a sadol si. Vytiahol spod Devereuxovho stola odpadkový kôš a vytiahol obal z cigary, prázdne nákupné vrečko a blok z miestnej kaviarne.

„Kedy ste ho videli naposledy?“ spýtal sa.

„V sobotu.“

Belsey otvoril zásuvky. Dievča zhíklo.

„Asi by ste nemali...“

„Viem, čo robím.“

Zásuvky boli plné kartónových fasciklov rôznych farieb. Vysypal ich na stôl a hľadal bankové výpisy. Pozorovala ho, mierne zhrozená.

„Ako na vás pôsobil?“ spýtal sa Belsey.

„V piatok? Asi nesústredene.“

Nesústredenosť: to je nebezpečenstvo. Nebuď nesústredený. Papiere veľa neprezradili.

„Prečo bol podľa vás nesústredený?“

„Vravel niečo o tom, že mu zostal posledný milión.“ Belsey sa usiloval neusmiať. „Asi žartoval. Teda neviem, či žartoval. Vtedy som sa tým nezaoberala.“

Vstal, obrátil sa k zeleným závesom, odtiahol ich. Zakrývali holé tehly. Spustil závesy.

„Firme sa darí?“

„Pokiaľ viem, tak áno.“

„Teraz sú ťažké časy.“

„Čo sa deje? Stalo sa mu niečo?“

„Viete sa dostať k firemným účtom?“ spýtal sa Belsey.

„Nie.“

„Čo viete o fungovaní firmy?“

„Nič. Ja platím šekmi. Všetky veľké transakcie robí pán D osobne. Teda pán Devereux.“

„Pán D?“

„Pán Devereux.“

„Spávali ste s ním?“

„Prosím?“

„Či ste s ním spávali. Mali pomer.“

„Nie.“

Belsey otvoril spodnú zásuvku.

„To sú jeho súkromné papiere.“

„Musíme zistiť, čo sa deje.“

Belsey vytiahol fascikel a vysypal ho. Bol v ňom stolný diár. Belsey v ňom zalistoval: diár samovraha môže vyzeráť nápadne. Predchádzajúci mesiac tam toho bolo veľa: mená a časy, niekedy zaškrtnuté tri alebo štyri dni: „New York“, „Madrid“. Potom záznamy redli. A potom bol diár prázdny. Nijaké plány na leto, nijaké plány na jar. Len jeden neladiaci záznam na zajtra večer: „Večera“.

„Na zajtra mal naplánovanú večeru.“

„Áno, stále mal nejaké stretnutia.“

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

„Ale zdá sa, že ich postupne obmedzoval.“

„Ako to myslíte?“

Vyzerala, že má plač na krajíčku. Belsey vzal z koša prázdne nákupné vrečko a naplnil ho rôznymi papiermi, ona sa zatiaľ vysmrkala.

„Čo mám robiť?“ spýtala sa.

„Vydržať,“ povedal Belsey. „Ako poznám Alexeia, na chvíľu sa niekam zašiel a ešte nás všetkých prekvapí.“

8

BELSEY SA VRÁTIL NA HAMPSTEADSKÚ POLICAJNÚ STANICU. Pohľadnicu s nápisom „Dovidenia“ schoval do zásuvky, položil na stôl nový zapaľovač a vreckový nožík a obdivoval ich. Zapaľovač si vzápätí dal do vrecka. Prebehol cez ukradnuté papiere firmy AD Development a rozhodol sa, že si ich podrobne preštuduje neskôr, keď sa bude môcť sústrediť. Aspoň zatiaľ mal prácu. *Musíme konať skutky, dokiaľ je deň. Ide noc, keď nik nebude môcť pracovať.* Našiel si odkazy: z hotela, kde bol kedysi ubytovaný, z nebankovky, čo mu núkala pôžičky, od jednej bývalej, od druhostupňového bratranca, ktorého nevidel od svadby v roku 2004. Ľudia boli zvedaví, prečo nedvíha mobil.

Z pevnej linky zavolał bývalej.

„Dvíham mobil. Len ho práve nemám.“

„Ale ja som sa rozprávala s človekom, ktorý ho zdvihol.“

„Čo povedal?“

„Povedal, že nie je ty. Je všetko v poriadku, Nick? Nieкто vrazil, že si nezvestný.“

„Nezvestný? Som tu v práci.“

„Máš zmenený hlas.“

„Zmenil som sa.“

„Si v poriadku?“

Belsey mal v odkladači predvolanie, že sa má o tretej dostaviť na vedenie Nezávislej komisie pre sťažnosti na políciu. Nestrácali čas. Nieкто ho chce vyštváť. Pozrel na predvolanie a položil si otázku, či je nezvestný. Možno je na úteku. Niektorí ľudia na úteku sú dokonale nehybní. Vložil si predvolanie do vrečka, vstal a ponatáľoval sa.

Deň prebiehal pomerne pokojne. Väčšina ostatných hampsteadských detektívov bola na výcviku v Enfielde. Na stanici zostalo málo ľudí a Belsey dostal na starosť šestnásť-ročného chalana s kilom hašišu. Vybavil ho, potom si vzal hašiš, kúpil si cigaretové papieriky, vyžobral si dve cigarety značky Silk Cut a vrátil sa na stanicu.

Sadol si do miestnosti vyhradenej pre obeť znásilnenia a fajčil. Takto to asi bolo myslené: pohovka, zopár sušených kvetov, bočná miestnosť za závesom. V miestnosti pre obeť znásilnenia ho nikto nebude hľadať. Zvážil svoj plán a ďalší postup: zistiť si lety, nájsť jeho pas, dať dokopy trochu peňazí na cestovanie. Keď sa už rozhodol, čo urobí, cítil pokoj. Hašiš naposledy fajčil tesne po dvadsiatke. Spomenul si, aké mal vtedy očakávania, ako sa tešil z policajnej práce, spomenul si na svoju vtedajšiu partiu. Súťažili medzi sebou, kto v noci najďalej zájde autom a bude sa pri tom tváriť, že je stále v službe. Raz si tak zapol sirény a prešiel s nimi až do Brightonu. Pamätal si, ako sa pri mori opieral o zábradlie, cítil na tvári odrfkujúce kvapky a hľadel do čierňavy. Akoby zastal na okraji svojho známeho sveta. A dostal sa tam za štyridsaťdva minút po M-dvadsaťtrojke. Ak je to také jednoduché, ako ďaleko by sa dalo dostať za

noc? Za týždeň? V tom okamihu každá bunka v jeho tele túžila utekať. Hľadel na more a rozmýšľal: pohyb je na svete to najdôležitejšie. A potom na to zabudol, ako to už s najdôležitejšími vecami býva.

Päť minút zhromažďoval papiere na súdne pojednávanie, naplánované na budúci týždeň, ktoré sa neuskutoční. Lebo on už bude preč. Prípad sa týkal manžela, ktorý sa pokúsil vyvraziť celú svoju rodinu, keď prišiel o prácu. Banka mu zrušila prechodný úver, susedia zacítili plyn. Belsey bol rád, že nemusí sledovať, ako sa to bude vyvíjať. Spravodlivosť v ňom síce dočasne stratí jedno koliesko zo stroja, ale prežije. O pol jednej sa vrátil na The Bishops Avenue.

K domu viedli nové stopy, paralelné s jeho. Blato z Heathu, topánky deviatky, zatiaľ čo on mal číslo jedenásť: nebolo vidieť vzorku, len akýsi ružový prach na vonkajšej strane ľavej podrážky, keď sa ten človek pokúsil obísť ružový štrk. Návštevník musel prejsť poza dom, zisťoval, či je niekto dnu, potom zastal pri zvončeku. Belsey sa zohol k zvončeku. Bol kovový, ideálny na snímanie odtlačkov prstov. Cúvol a pozrel sa na okná. Nikde sa nesvietilo. Závesy nezmenili polohu. Vybral obsah schránky na prednej bezpečnostnej bráne. Potom vyšiel po schodoch, odomkol si dvere a vkročil dnu.

„Haló?“ zavolať. Nikto sa mu neozval. Belsey si cestou po dome pozeral Devereuxovu poštu, otváral obálky a odhadzoval reklamy. Pomyslel si, že by tu mohol byť PIN kód alebo aspoň bankový výpis, hoci ten by mu až tak nepomohol. Teraz ho však zaujala aj záhada Alexeia Devereuxa. Čo túto situáciu spôsobilo? Kde sa Devereux nachádza? Belsey ako dobrý detektív nemal rád záhady a ako zlý detektív ich

nachádzal až priveľa. Počas prvého týždňa na kriminálke to v ňom uvidel inšpektor John Harlow – jediný inšpektor, ktorého naozaj uznával: *Raz na to doplatíte, Nick Belsey. Na to, že neviete, kedy prestať s otázkami.*

Našiel tri jedálne lístky z troch pizzerií, list z telefonnickej odpovednej spoločnosti, ktorá ho vyzývala, aby si zvolil lepší balíček služieb, a veľa katalógov: kancelárske potreby, športové zariadenie, hračky pre deti, zdravotné doplnky a značková batožina. Devereux dostal aj niekoľko brožúrok o bieleňí zubov. Belsey si ich prečítal, potom si v zrkadle v kúpeľni poobzeral zuby. Mal na nich flaky od kávy a obnažovali sa mu krčky.

V dome sa rozšíril zápach. Belsey zapálil vonnú sviečku z kúpeľne. Sadol si za Devereuxov stôl, vytiahol plniace pero a niekoľko hárkov hlavičkového papiera („AD Development: Nádej nezomiera“) a zložil z pera vrchnák. Napísal: *Haló, som tu*, a díval sa, ako sa atrament vpíja do hrubého papiera. Potom zobral nový hárok a navrch napísal svoje meno a dátum narodenia. Chcel napísať spoveď. Napísal: *Dvadsaťjeden rokov som policajt* a potom mu v hlave vyplo.

Už ten zápach nemohol ďalej ignorovať. Páchlo to ako hnijúce mäso. Je načase vypratať chladničku, povedal si Belsey, a usiloval sa nemyslieť na to, čo by to ešte mohlo znamenať. Zápach sa s každou minútou zhoršoval. Belsey vošiel do kuchyne, ale v chladničke nič nebolo, ani na poličkách, ani v koši. Po dlážke liezla mucha.

Belsey si kvokol: bzučivka, chvejúca sa, tyrkysová. Belsey si ľahol na brucho, pomaličky sa posúval, až zblízka uvidel oči pripomínajúce drahokam a pomykávanie nožičiek.

Calliphora vomitoria. Pohrebná služba matky prírody. Preliezla k Belseyho prstom a hľadala na nich stopy života. Ovládol ho strašný pocit.

Lampu v obývačke obletovali dve muchy. Tretia priletela z haly. Bzučivky zacítia smrť na poldruha kilometra, ale Belsey tušil, že nebude musieť ísť tak ďaleko. Vykročil za ďalšou po schodoch.

Zápach bol najsilnejší v spálni. Zapchal si ústa a nos, narzel za závesy, pod posteľ, do šatníkov, ale mŕtvolu neobjavil.

Prešiel po chodbe. Ďalšie dvere viedli do pracovne veľkej ako priemerná spálňa, boli tu skrine, vešiaky, pletené koše, dve práčky a sušička. Belsey otváral skrine a odklápал vrchnáky z košov. Otvoril práčky a sušičku. Všetko bolo prázdne. Miestnosť bola veľká, ale nie taká, aby sa v nej dala ukryť mŕtvola, a Belsey nechápal, čo môže byť medzi dvoma miestnosťami, ktoré vyplňajú zvyšok chodby na poschodí. Tak sa vrátil a zaklopal na stenu. Znela duto.

Znovu vošiel do spálne. Pozrel na stenu po pravej ruke a na zrkadlo. Zatlačil na povrch zrkadla a pohlo sa. Zatlačil na okraj a otvorilo sa.

Zrkadlo ukrývalo malú miestnosť. Belsey nazrel dnu. Z otáčacej stoličky zísal muž v strednom veku, hrdlo mal podrezané a prelezené larvami. Tento priestor bol upravený ako úkryt: bez okien, s elektromagnetickými zámkami, telefónom a dvoma bezpečnostnými kamerami na malom stole. V rohu stál chemický záchod a boli tu aj zásoby minerálky a konzerv. Krv sa rozstrekla na strop aj steny: plytké hnedé kvapky vyleteli až po bod, kde zemska príťažlivosť stratila záujem.

Belsey zišiel na prízemie. Nikdy mu neprišlo nevoľno pri pohľade na mŕtvolu a nemienil s tým začínať ani teraz. Vyšiel von do záhrady, čupol si a dýchal čerstvý vzduch. Nestačilo to však, aby si nozdry vyčistil od zápachu. Vytiahol z Devereuxovho šatníka šál a uvaril si silnú kávu, polovicu vypil a pozoroval, ako chladne, potom zvyšok nalial na šál a uviazal si ho okolo tváre. Pod kuchynským drezom našiel gumené rukavice a vrátil sa.

V hnusnom sladkom smrade rozkladu bolo cítiť podtón medeného pachu krvi. Krv z krčnej tepny strieka až do šiestich metrov. Potom zo stropu kvapkala mŕtvoľe na tvár, zanechala stopy na temene, zašpinila prednú časť košele. Muž mal oči potiahnuté matným žltým kalom. Bol mohutne stavaný, plešivel, zlatisté vlasy pretkané šedinami mal ostrihané nakrátko, bol nahladko oholený s popraškom posmrtného zarastenia. Telo už bolo nafúknuté od rozkladných plynov, ale stále sa dala rozoznať zaujímavá tvár, pripomínajúca cisára z dekadentnej éry; výrazný nos a plné pery. Mal silu zaťať hlboko a urobil to s citom. Belsey si nemohol pomôcť – spravilo to naňho dojem. Pod pravou rukou ležal na dlážke kuchynský nôž.

Na stole pred telom bola tenká zakrvavená brožúrka *Na-plánujte si svoj pohreb so spoločnosťou Reflections* a motto „Všetko je zariadené“. Na obálke sa skvela fotografia dvoch labutí na jazere. Vnútri boli ceny kremácií a pohrebov, priemerne vo výške dva a pol tisíc s úrokmi. Platí sa v splátkach. „*Je to dobrý pocit, keď viete, že všetko je na poriadku, nezostanú po vás nedoriešené záležitosti a vaša rodina bude ušetrená zbytočného stresu.*“ Nedoriešené záležitosti? pomyslel

si Belsey. Rodina? Devereuxova rodina mu pripadala veľmi vzdialená. Devereux vystrihol šek na 3 200 libier, vypísaný z britského bežného účtu a datovaný pred štyrmi dňami, na firmu Reflections Ltd.

Belsey brožúrou odhrnul z rany zopár lariev. Devereux mal v krku niekoľko zárezov – krátkych paralelných sekov vysoko pod ľavým uchom: pokusné razy samovraha. Pri štvrtom pokuse zaťal hlboko, tak hlboko, že dokonca ani neprešiel cez hrdlo; zárez sa končil pod hrtanom. Dielo bolo dokonané. Nemal iné zranenia – na rukách nebolo vidieť poranenia nadobudnuté pri obrane. Belseymu sa ktovieako nežiadalo hľadiť na larvy zhromaždené v nozdrách, ale pri-nútil sa pozrieť. Darilo sa im, ešte sa nevylihli a merali vyše centimetra. V uzavretom prostredí a v zimných teplotách to znamenalo, že smrť sa odohrala pred tromi až piatimi dňami.

Belsey skontroloval elektronické prístroje v miestnosti. Na pevnom disku bezpečnostných kamier bola nálepka firmy British Security Technologies. Systém bol vypnutý. Belsey ho zapol, otvoril históriu nahrávania, ale disky boli prázdne. Vypol systém a zamyslel sa nad tým. Samozrejme, ako policajt vedel, že bezpečnostné technológie sa kupujú oveľa častejšie, ako sa používajú. Lenže také nestrážia niekoľko miliónov libier.

Prehľadal oblek. Vrecká boli prázdne.

Vyšiel z úkrytu, zotrel svoje odtlačky z Devereuxovej peňaženky a položil ju vedľa postele, v koši našiel obálky za posledné dva dni a strčil si ich do vrecka. Potom vyšiel z domu a zamkol.

TEMNÉ SRDCE LONDÝNA

Belsey prišiel na hampsteadskú policajnú stanicu a uvaril si šálku čaju. Vzal si papiere z firmy AD Development. Potom sa vybral k telefónnej búde pred stanicou a zavolať na ústredňu.

„Dobrý deň. Tu je manažér upratovacej firmy z Hampsteadu. Mohli by ste odovzdať odkaz detektívovi Nickovi Belsey-mu? Povedzte mu, že pán Devereux sa stále neukázal, to je ten nezvestný z The Bishops Avenue. Detektív Belsey nás poprosil, aby sme sa mu ozvali.“

Vrátil sa na stanicu a vypočul si odkaz, odviezol sa na The Bishops Avenue, odomkol si, vošiel do domu a vysielaczkou zavolať sanitku.

„Mám tu telo,“ oznámil. „Nie, nemusíte sa ponáhľať.“

9

SANITKA PRIŠLA BEZ ZAPNUTÝCH MAJÁKOV A SIRÉNY: DVAJA muži a jedna žena sa pohybovali profesionálnym tempom záchranárov privolaných k mŕtvole.

„Fíha,“ povedali, keď vošli do domu.

Kráčali po schodoch a cestou odhadovali, akú má dom hodnotu. „Pätnásť miliónov.“ „Dvakrát toľko.“ Potom vošli do úkrytu a uvideli telo posiate larvami.

„Tak ten je fakt mŕtvy.“

„Neskúšali ste ho oživovať?“ spýtala sa žena a všetci sa zasmiali.

Neprišli nijaké šarže, len patológ, jeho asistent a fotograf. Záchranári sa túlali po dome a fotili si ho na mobil. Po chvíli sa k nim pridal asistent patológa a vyvažoval okálie. Nikto sa neponáhlal.

Keď fotograf pofotil Devereuxa a patológ ho oficiálne vyhlásil za mŕtveho, záchranári zabalili telo do plastu a odniesli ho na nosidlách do sanitky.

„Keby ste ho potrebovali, bude v márnici St Pancras.“

„Vďaka,“ odvetil Belsey.

„Kto ho bude identifikovať?“

„Skúsím nájsť najbližších príbuzných. Neviem. Žil sám.“

„Okej.“

„Mal som telo nájsť prvýkrát,“ povedal Belsey. „Mal som hľadať pozornejšie.“ Pokrútil hlavou. Sanitka vycúvala. Pozoroval ju ochrankár z domu na opačnej strane ulice.

Belsey sa vrátil dnu a zavrel dvere. Pootváral všetky okná. Prečo práve v úkryte? mihlo sa mu hlavou. No samovrahovia sa občas niekam odpracú, aby ich našla polícia, a nie ich blízki. Alebo, ak nemajú nikoho blízkeho, aby ich nenašla upratovačka. A je na tom vlastne niečo pekné, ísť si podrezať hrdlo do bezpečia. Zamyslel sa nad prostredím: plán pohrebu, praktický šek. Keď sa to tak vezme, bola to ešte veľmi ohladuplná smrť.

Čo z toho vyplýva pre mňa? zamyslel sa Belsey. Kto si bude robiť nárok na dom? Pred pár hodinami mu pozostatky Devereuxovho života pripadali ako šťastný nález. Po tom, čo videl jeho mŕtvolu, mal dojem, že sú už úplne ponechané napospas. Mal väčšiu slobodu aj väčšiu zodpovednosť.

Zavolať na kataster a požiadať o informácie. Dom na The Bishops Avenue číslo 37 vlastnila firma Home from Home, ktorá sa sama charakterizovala ako VIP spoločnosť „pre podnikateľov a ich rodiny; súčasťou služieb je aj hľadanie vhodnej školy“. Sídliť na Hampstead High Street. Belsey tam zavolať a ozval sa mu muž s veľmi uhladeným, až afektovaným hlasom.

„Prenajímate dom na The Bishops Avenue číslo 37?“

„Áno.“

„Pánovi Devereuxovi?“

„Nemôžeme prezrádzať podrobnosti. Ste novinár?“

„Policajt. Kedy si ho pán Devereux začal prenajímať?“

„Vy pracujete na polícii?“

„Kriminálne oddelenie hampsteadskej policajnej stanice.“

„Možno by ste radšej mali prísť osobne.“

Belsey zavolať na evidenciu vozidiel. Ako inak, Porsche bolo prenajaté. Požičovňa City Inter-Rent – sídlo na letisku Heathrow, v Marylebone a v Croydone.

Všetko odrazu pôsobilo o niečo menej skutočne.

Podľa registra dostal Devereux britský vodičský preukaz pred tromi mesiacmi. Našli aj dátum narodenia: 2. február 1957. Takže keď si zobral život, mal päťdesiatdva rokov.

Firma AD Development nebola zapísaná v obchodnom registri, čo znamenalo, že nepôsobila ako spoločnosť s ručením obmedzeným: nemala akcionárov ani účty. Bolo to zvláštne, ale nie ojedinelé.

Rozdrnčal sa telefón a neprestával. Belsey chodil po Devereuxovej spálni a nechal ho zvonieť. Zdvihol faktúru od firmy RingCentral („Váš telefónny systém, kdekoľvek ste“). Vyvolalo to v ňom zvedavosť.

RingCentral poskytovala služby pre všetky firmy, ktoré potrebovali presmerovať hovory. Belsey si predstavoval, že takéto niečo je potrebné, keď sa firma sťahuje alebo má nedostatok zamestnancov. Predstavil si Sophie samu v kancelárii AD Development.

Zvonenie stíchlo. Belsey zdvihol bezdrôtový telefón na nočnom stolíku. Ešte ho nepoužil. Stlačil vytočenie posledného volaného čísla. Ozvala sa žena.

„Haló?“

„Zdravím,“ povedal Belsey.

„To si ty?“ spýtala sa. Belsey počul v pozadí premávku, niečí smiech. Zavesil. O chvíľu zase zdvihol telefón a zavolať do márnice St Pancras.

„Príde vám telo z N2. Alexei Devereux. Mám človeka, ktorý ho môže identifikovať. Pošlite niekoho na túto adresu.“ Prečítal sídlo AD Development. „Je to kancelária pána Devereuxa v City. Je tam dievča, ktoré preňho pracovalo. Volá sa Sophie. Celé meno neviem.“

„Dobre.“

„Ešte o jeho smrti nevie. Buďte ohľaduplní.“

„Samozrejme.“

Belseyho kedysi posielali oznamovať zlé správy. Bolo to ešte vtedy, keď nosil uniformu. Dokonca dostal prezývku Anjel smrti, lebo sa na také úlohy dobrovoľne hlásil. Nieкто to urobiť musel a kolegovia mu boli vďační. Navyše z vykonania úlohy, ktorá sa nemusela vydať, no v takom prípade mu to ani nemohli vyčítať, vyplývalo akési veľmi pochmúrne zadostučinenie. Už dávno takúto návštevu neabsolvoval.

Prešiel do pracovne a sadol si k papierom, ktoré odniesol z firmy AD Development. Bolo tam veľa žiadostí a ponúk, veľa skratiek: SSI International, NK Trading, Saud Holdings a LV Media, vždy išlo o podiel v AD Development. Vyzeralo to, že veľa ľudí chce svoje peniaze zveriť do rúk Alexeia Devereuxa. A on bol vždy ochotný dohodnúť sa. Kôпка listov sa týkala jeho otázok o pozemkoch v Šarm aš-Šajchu a Abú Zabí. Podľa všetkého mal investície v bankách, športe, médiách, hoteloch a herniach. Belsey usúdil, že aj on sám určite niečím prispel k Devereuxovmu bohatstvu. Vďaka tomu

mal pocit, že nech už použije akúkoľvek stratégiu, má na to aspoň aké-také oprávnenie.

Na veľkej časti papierov bolo meno Alexej Demošev. Väčšinou to boli staršie záležitosti: faxy a korešpondencia z Ruska; moskovskí právnici a účtovníci, ktorí občas písali azbukou a inokedy po anglicky alebo francúzsky. Belsey skontroloval číslo starého faxu v pracovni a zistil, že tieto správy prichádzali sem.

Na spodku hromady bola nahrubo vytrhnutá stránka z novín v arabčine. Belsey ju už-už zhodnotil ako zdrap, ale potom si všimol, že jeden článok je zakrúžkovaný modrým perom. Desať centimetrov drobného kaligrafického textu sprevádzala zrnitá čiernobiela fotka, na ktorej si Arab vo svetlom obleku podával ruku s plavovlasým mužom v okuliaroch bez rámu. Ten plavovlasý bol mladší. Obaja sa usmievali. Dátum bol uvedený rímskymi číslicami na vrchu strany: pondelok 9. februára. Pred tromi dňami.

Zakrúžkovanie perom dodávalo výstrižku nástojčivosť – a navyše bol časovo blízko ku dňu Devereuxovej samovraždy. Vedel Devereux po arabsky? Belseyho to nepreniknuteľné písmo znervózňovalo. Zobral zo spálne Devereuxovu peňaženku, výstrižok poskladal a vložil dnu. Potom si dal peňaženku do vrečka a hneď sa cítil lepšie.

Potreboval si vybaviť doklad na Devereuxovo meno, ale s vlastnou fotkou. Vodičský preukaz alebo pas. Bude to pomerne jednoduché. Mohol by použiť adresu na The Bishops Avenue a otvoriť si úplne nový bankový účet aj s kreditnou kartou a kontokorentným úverom. Potom by sa ozval milým ľuďom z No Worries Loans dotcom, ibaže tentoraz